

Судећи по изјавама званичника западних земаља и писању тамошње штампе, омча око сиријског председника Асада се све више стеже. Не искључује се ни војна интервенција као завршни ударац, што је амерички председник Барак Обама индиректно и наговестио, рекавши да би употреба бојних отрова од стране Асадовог режима против побуњеника била „црвена линија” преко које Вашингтон не би могао прећи. Кина је отворено оптужила западне силе да траже изговор за војну интервенцију, назвавши приче о опасности од хемијског оружја неодговорним, што умањује шансе за постизање политичког договора. Москва има слично мишљење и не верује да Асад намерава да употреби хемијско оружје. Обе земље блокирале су покушаје наметања Сирији нових санкција УН и позивају на мирно, политичко решење конфликта. У Москви и Пекингу се истиче да није никаква тајна да западне земље подржавају, помажу и наоружавају побуњенике у Сирији, грубо се мешајући у унутрашње послове ове земље.

Осим свакодневних извештаја о крвопролићу, то је у најкраћем оно што се последњих дана јавно изјављује, говори и пише поводом оружаног сукоба у Сирији који траје више од 17 месеци.

Као што је било и у ранијим приликама, пропаганда око сукоба у Сирији је веома значајан чинилац и, разуме се, у функцији оних снага које око целог случаја свирају прву виолину. Подсетио бих само на један. Недавно је откривена манипулација фотографијама којима је западна штампа покушала да дочара жртве режима Башара ал Асада. Најтиражнији аустријски булеварски дневник „Кронен цајтунг” објавио је фотографију мајке са дететом у наручју наводно из разрушеног града Алепа. Фотографија је била фотомонтажа, а мотив је из 170 километара удаљеног града Хомаса. Немачки ТВ канали АРД и ЗДФ приказују слике из Ирака као да су из Сирије.

Сетите се: својевремено, западни медији објавили су фотографије погребне поворке са сахране Муслимана у Босни „које су масакрирали Срби”. А на челу поворке, по хришћанском православном обичају, човек носи крст. Аутори преваре ваљда нису знали да се Муслимани не сахрањују са крстом.

То је само пар од стотине, па и хиљада превара и обмана којима се западна јавност кљука када су у питању оружани сукоби последње две деценије. Да би оправдали своје, најблаже речено, нечасне поступке.

Шта стоји иза свега тога, каква је реална ситуација, који су стварни поводи и могуће последице ратних сукоба последњих година у арапском свету и сада у Сирији?

Одговор су покушали да дају поједини руски аналитичари и новинари. Они немају много длака на језику и њихова запажања нису увијена у обланду дипломатске реторике и уздржљивости. Поједини медији и новинари отворено пишу о пакленим намерама западних земаља, називајући догађаје правим именима: злочином, агресијом и најгрубљим кршењем међународног права.

Најтиражнији московски лист „Комсомолска правда” послао је свог специјалног извештача Дарју Асламову у Турску- земљу НАТО пакта која је један од најјачих упоришта сиријске опозиције.

Не претендујући на апсолутну истину, репортерка износи низ чињеница непознатих широј јавности које су готово шокантне. Оне свакако подлежу одређеној провери, али се не могу игнорисати нити занемаривати.

Када Сирија грађанским ратом буде раздробљена на комаде, каже репортерка, огромну територију- од Црног Мора до Памира, чека велико прекрајање јавних граница и престојавање земаља и народа.

То што се сада у свету може слушати као одјек дешавања у арапским земљама у ствари је резултат брижљиво састављеног плана под називом „Greater Middle East” (у грубом преводу „Побољшани Блиски исток”) израђеног пре доста година у мозговима америчких војних стратега - јастребова. О њему се први пут чуло после терористичких акција 11. септембра 2001. године у Њујорку. Џорџ Буш Млађи представио је пројекат „демократизације” Блиског истока још 2003. у Националном фонду за демократију. Три године касније, тадашња америчка државна секретарка Кондолиза Рајс наступила је у Тел Авиву са планом потпуног реформисања арапског, и уопште муслиманског света. У то време, Израел је бомбардовао територију Либана, што је Рајсова назвала „почетком порођајних мука” из којих ће се родити „Нови Блиски исток”. Постали су модерни изрази „градитељско рушење”, „конструктивни хаос” и „неопходни бол”. Наравоученије: децачи, сада се помучите, ратујте, залите земљу крвљу, а затим ће да буде све лепо тако да ћете нама, Американцима, још рећи „хвала”.

Руска новинарка подсећа да је истовремено са иступањем Рајсове, изашла књига демобилисаног америчког потпуковника Ралфа Петерса под насловом „Никада не обустављајте сукобе” која у суштини представља програм америчких јастребова. Пошто подсећа на „колосално неправедне и неприродне границе” у Африци и на Блиском истоку, Петерс који је својевремено радио у Националној војној академији САД, сматра да је највећа неправда то што Курди (којих је 27 до 36 милиона) немају своју националну државу. Он истражује на хитном раскрчавану Ирака, „тог чудовишног Франкенштајна

Америчко прекрајање Блиског истока и монтирање истине

Пише: Ђорђе Милошевић
недеља, 26 август 2012 15:18

створеног из лоше прикупљених територија”. Курдистан треба да ускључи делове Ирака, Турске, Сирије и Ирана. „Слободни Курдистан био би највернија прозападна држава на гигантском простору од Бугарске до Јапана”.

Од преосталих ирачких територија требало би да се створи некаква сунитска држава која би се временом ујединила са Сиријом. Од саме Сирије треба да остане веома мало. Створила би се поново Феникија. Шиитски југ Ирака представљао би основу Арапске шиитске државе.

Прекрајање граница обухватило би све државе арапског света у тој мери да нова политичка карта овог дела света не би ни подсећала на садашњу.

Права посланица било би распарчавање Ирана. Он би по визији Петерса и неких западних стратега изгубио велике територије у корист Уједињеног Азарбејџана, Слободног Курдистана и Арапске шиитске државе. На његовој територији никла би и држава Белуцистан. Ирану би, као коску, оставили провинције око Герата у Авганистану, коме би припале и неке племенске територије Пакистана.

Око Арапских Емирата Вашингтон се још није определио. Или би их припојили Арапској шиитској држави, или оставили Дубаију са статусом територије за провод богаташких беспосличара.

Ни ово чак није комплетан списак промена које би, по замисли појединих стратега у Вашингтону, могао очекивати Блиски исток и арапски свет у целини.

То што тај план гура милионе људи у братоубилачку борбу, потпуковника Петерса и

његове присталице много не узбуђује. „Вавилон је рушен много пута... Наши момци и девојке у униформама настављају да се боре за перспективу демократије и доступ извориштима нафте у региону”- цитира руска новинарка америчког „јастреба”.

Као што видите, аутор (потпуковник Петерс) барата таквим појмовима као што су „свеопште добро” и „праведност”, али не запоставља ни практичну корист. Чудан су народ ти Американци, каже руска новинарка. Нема нације на свету која би могла боље и моралније да образложи зашто наноси другим народима смрт и рушења грубо се мешајући у њихов живот.

А Турска? Какву улогу она игра у свему томе и каква је њене позиција и перспектива?

Руска новинарка која је у Турску отишла управо да би се о томе информисала, најпре износи једну занимљиву епизоду.

На истоку, као што је познато, велику пажњу поклањају језику гестова. Када је на једном међународном сусрету амерички председник Барак Обама прстом позвао турског министра иностраних послова Ахмета Давутоглуа да му приђе и када се овај брже-боље одазвао на тај гест, Турци су се осетили увређеним: прстом се позва само пас. Још већи скандал изазвала је фотографија на којој Обама телефонира турском премијеру Ердогану. Он у једној руци држи слушалицу а у другој палицу за бејзбол.

Турци добро знају за план о Блиском истоку који предвиђа распарчавање и њихове земље. Још 2006. године у Риму у једном војном колеџу десио се немили случај: мапа потпуковника Петерса са новим границама Блиског Истока била је јавно истакнута. Турски официри су се збунили видевши своју земљу распарчану. Пентагон се правдао да је то незванична карта.

И зашто Турска ипак подржава пројекат о прерасподели граница на Блиском Истоку?

Анкара игра двоструку игру, каже турски опозициони лидер Гивен Караташ. С једне стране, она жели да сачува образ пред исламским светом и демонстрира наводно своје

напрегнуте односе са Израелом. С друге стране, подржавајући опозицију у Сирији, она помаже Израелу који би у случају рата на Блиском истоку заувек овладао Голанским висовима. Турска нема своју спољну политику. Наша земља у потпуности зависи од одлука партнера из НАТО пакта. Турска је заменик НАТО на Блиском Истоку, сматра Караташ.

Данашња спољна политика Турске је самоубилачка, каже Караташ. Власти не само да су издајнице интереса исламског света, него и интереса сопствене земље. А то што Турској такође прети распад, Караташ објашњава овако: „Арапско пролеће” је све изменило. То није била спонтана појава, већ саставни део плана „Великог Блиског истока”. Постало је јасно да су се Американци чврсто одлучили да спроведу тај план. Турска, увидевши да план представља реалност, одлучила је да постане саучесник. У нади да ће је оставити на миру и да је неће разбуцати.

Када сам се упознала са теоријом „Великог Блиског истока”, она ми се учинила крајње циничном и просто нереалном, каже руска новинарка. Али тај крвави план остварује се пред нашим очима и сви ми смо томе сведоци. Ирак, „Арапско пролеће”, Либија, а сада Сирија. На реду је Иран.

У чему је смисао стварања крвавог хаоса и непрекидних ратова од Либије до Персијског залива и Авганистана? Па ево у чему, каже руска новинарка. Те младе државе формиране после два светска рата неопходно је свести на ниво племена, вратити их у детињство. Племена су примитивнија структура која не поставља општенационалне задатке. Са племенима се лакше договара. Постоји само вођа, који жели да се лично обогати, и његова „армија” која се обично састоји од рођака, главосеча и најамника. Племена живе од данас до сутра; „из руке у уста”. Племена нема планове за будућност, не развија инфраструктуру, не гради путеве, школе и дечје вртиће, не развија привреду. Племена не представља субјекат међународног права и нема никакве обавезе пред међународном заједницом. Значи, може сасвим мирно да се бави етничким чисткама и међуплеменским ратовима. Пут ка извознику нафте, гаса, злата, драгог камења и ретких метала (чиме је на пример Африка и арапске земље тако богате) своди се на једног јединог човека - племенског вођу (ауторка је грубља: она каже- вође чопора).

Застрашујуће, зар не? Ако је све ово тачно, не живимо ли у једном од најопаснијих и најнеправеднијих периода људске цивилизације?

Један руски колега предложио ми је да прочитам текст другог руског новинара Сергеја Черњаховског, који такође коментарише догађаје у Сирији.

Он каже да је представница САД у УН Сузан Рајс одбила да осуди терористичке акције антивладиних снага у Сирији и изјавила да не треба осудити тероризам, него увести војску у Сирију за свргавање Асада. До сада, бар формално, сматрало се да међународна заједница осуђује тероризам као инструмент политичке борбе. Сада се испоставља да земља која себе сматра водећом светском велесилом, те методе подржава и одобрава. Черњаховски сматра да „крв убијених у Дамаску, Хомсу и другим градовима Сирије лежи на рукама Сузан Рајс, Хилари Клинтон и Барака Обаме”. По руским законима, Обама, Клинтон и Рајс су злочинци, каже Черњаховски.

Неопходно је схватити и признати: у Сирији, Либији, Чеченији, Ираку, Југославији, Вијетнаму и другде, САД су водиле и воде отворени, иако необјављени рат против човечанства. Неопходно је схватити и признати: Америка води необјављени рат и против Русије. Русија се не налази у мирним условима, него у условима рата против ње, оцењује Черњаховски.

Није тачно да је хладни рат завршен и да не треба допустити његово обнављање. Тај рат је, после исчезавања фактора уздржавања какав је био Совјетски Савез, и у условима садашње слабости Русије, одавно прерастао у „врући” који привидно има локални карактер али поприма општесветске размере- закључује аутор.

Логично се поставља питање: каква је судбина Сирије и Асада. Одговор на то питање нико у Москви се не усуђује да јавно и категорички износи. Али, ако се узму у обзир искуства око других земаља и њихових руководилаца последње две деценије, кажу аналитичари, одговор не може бити нимало охрабрујући.

Са ставовима појединих московских аутора, аналитичара и медија неко се може сложити

Америчко прекрајање Блиског истока и монтирање истине

Пише: Ђорђе Милошевић
недеља, 26 август 2012 15:18

или не, полемисати са њима или не. То је ствар појединаца, њиховог убеђења и процена. Сматрао сам потребним и интересантним да их на овај начин презентирам. Уз још једну напомену да је то оцена наведених аутора, а не и руски званични став.